

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și trei

Viziunile profetice dezvăluite: înțelegerea zilelor de pe urmă prin experiența lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-17

Toți prorocii vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea lor decât pentru a noastră, astfel încât profetia lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau ei aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer, lucruri în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12”

„Biblia și-a adunat și și-a strâns laolaltă comorile pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele desfășurări ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Selected Messages, cartea 3, 338, 339.

Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu, care, în zilele de pe urmă, a descoperit prin Cuvântul profetic că a fost risipit. Când se trezesc la acest fapt, li se cere să îplinească rugăciunea din Levitic douăzeci și șase și, de asemenea, rugăciunea pentru a înțelege ultima taină profetică ce este desigilată chiar înainte de închiderea timpului de probă, așa cum este reprezentată de rugăciunea lui Daniel din capitolul doi. Dacă și atunci când ei intră în experiența lui Daniel, îngerul Gabriel îi va atinge, îi va informa și le va vorbi, cu scopul de a le da „pricepere și înțelegere”. Cei înțelepți sunt aceia care „înțeleg” „creșterea cunoștinței” atunci când o taină profetică este desigilată.

Și m-a înștiințat, a vorbit cu mine și a zis: Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. La începutul rugăciunilor tale a ieșit porunca, iar eu am venit să ți-o fac cunoscută; căci tu ești preaiubit. De aceea, înțelege cuvântul și ia aminte la vedenie. Daniel 9:22, 23.

Viziunea pe care lui Daniel i se spune să o înțeleagă este viziunea „mareh” a înfățișării. Gabriel nu terminase lucrarea care îi fusese încredințată în capitolul opt, când i se spusese să-l facă pe Daniel să înțeleagă viziunea „mareh”. În capitolul nouă, el s-a întors pentru a încheia tâlcuirea. În capitolul nouă, Daniel nu mai trăiește în perioada împărăției Babilonului, ci în istoria imperiului medo-persan.

Toen Gabriel Daniël opdraagt „de zaak te verstaan” en „het gezicht te overwegen”, duidt hij daarmee op een proces van verstandelijke onderscheiding dat hij wil dat Daniël toepast. De woorden die vertaald zijn met „verstaan” en „overwegen” zijn hetzelfde Hebreeuwse woord. Dat woord is „biyn” en betekent verstandelijk onderscheiden. Het Hebreeuwse woord dat vertaald is met „zaak” is „dabar” en betekent „het woord”. Gabriel deelt Daniël daarom, en hen die hij in de laatste dagen vertegenwoordigt, mee dat zij het woord der waarheid recht moeten snijden.

Sârguiește-te să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca unul încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, împărțind drept cuvântul adevărului. 2 Timotei 2:15.

Cuvântul „matter” este, de asemenea, folosit de Daniel în capitolul zece, versetul unu, unde este tradus de trei ori prin „lucru”.

V tretjem letu perzijskega kralja Kira je bila Danielu, ki so ga imenovali Beltešacar, razodeta beseda; in beseda je bila resnična, toda določeni čas je bil dolg; in razumel je besedo in imel razumevanje videnja. Daniel 10,1.

Dalam ayat itu, kata “vision” adalah penglihatan “mareh” tentang penampakan, dan Daniel memiliki pengertian baik tentang perkara itu (matter) maupun juga tentang penglihatan (“mareh”) tersebut. Dalam ayat kedua puluh tiga pasal sembilan, Gabriel menginstruksikan Daniel untuk membedakan dengan tepat antara perkara itu dan penglihatan itu, dan dalam ayat pertama pasal sepuluh ia memiliki pengertian tentang keduanya, yakni perkara itu (thing) dan penglihatan (“mareh”). Gabriel sedang memberitahukan kepada Daniel dalam pasal sembilan agar mengenali perbedaan itu (rightly divide) antara perkara itu dan penglihatan itu. Penglihatan itu adalah penglihatan “mareh”, dan “matter,” atau “thing,” adalah penglihatan “chazon”.

În capitolul opt, ambele viziuni sunt identificate și se observă o distincție, deoarece Daniel dorea să înțeleagă viziunea „chazon”, însă lui Gabriel i s-a poruncit să-l facă pe Daniel să înțeleagă viziunea „mareh”. Când Gabriel își începe lucrarea de a-l face pe Daniel să înțeleagă „lucrul” și „viziunea”, îl înștiințează pe Daniel să ia aminte că ele sunt două viziuni diferite.

Și m-a înștiințat, a vorbit cu mine și a zis: Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. La începutul cererilor tale a ieșit porunca, iar eu am venit să ți le arăt; căci ești preaiubit. De aceea, ia aminte la cuvânt și înțelege vedenia. Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte, ca să se pună capăt fărădelegii, să se facă sfârșit păcatelor, să se facă ispășire pentru nelegiuire, să se aducă neprihănirea veșnică, să se pecetluiască vedenia și prorocia și să fie uns Sfântul sfinților. Să știi dar și să înțelegi că, de la ieșirea poruncii pentru restaurarea și zidirea din nou a Ierusalimului până la Mesia, Cârmuitorul, vor fi șapte săptămâni și șizeci și două de săptămâni; piața și zidul vor fi zidite din nou, și aceasta în vremuri de strâmtorare. După cele șizeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru Sine; și poporul unui domnitor care va veni va nimici cetatea și sfântul locaș; și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop, iar până la sfârșitul războiului pustiirile sunt hotărâte. El va întări legământul cu mulți timp de o săptămână; iar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și din pricina aripii urâciunilor va face-o pustie, până la sfârșit, și ceea ce este hotărât se va vărsa peste cel pustiit. Daniel 9:22–27.

Gabriel a dorit ca Daniel să înțeleagă că elemente atât ale viziunii „chazon”, cât și ale viziunii „mareh” urmau să fie reprezentate în tâlcuirea pe care i-a oferit-o. Tâlcuirea avea să se refere la ambele viziuni, iar responsabilitatea lui Daniel era să împartă drept viziunea care aborda călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii de viziunea care a condus la apariția lui Hristos în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844.

Gabriel identifică faptul că, de la decretul lui Artaxerxes din 457 î.Hr., aveau să fie patru sute nouăzeci de ani „tăiați” din cei două mii trei sute de ani ai vedeniei despre seri și dimineți, care era în mod deosebit pentru iudei. În versetele tocmai citate, cuvântul „hotărât” este menționat de trei ori, însă sunt două cuvinte ebraice diferite, amândouă traduse prin „hotărât” în aceste versete. Prima dată când este menționat „hotărât” este în versetul douăzeci și patru, iar acel cuvânt ebraic este „chathak” și înseamnă „a tăia”.

Ea arată că lui Israel i-a fost acordată o perioadă de probă, care a început odată cu al treilea decret al lui Artaxerxe și care avea să se încheie la uciderea cu pietre a lui Ștefan, în anul 34 d.Hr. Cei patru sute nouăzeci de ani au fost „tăiați” și reprezentau o perioadă profetică mai scurtă în cadrul profeției mai lungi de două mii trei sute de ani. Numărul „patru sute nouăzeci” este un simbol al timpului de probă, după cum a mărturisit Isus.

Atunci Petru a venit la El și a zis: Doamne, de câte ori să păcătuiesc fratele meu împotriva mea și să-l iert? Până la șapte ori? Isus i-a zis: Eu nu-ți spun: până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. Matei 18:22.

Postoji kraj oproštenju, a taj kraj predstavljen je brojem „četiri stotine devedeset“. „Četiri stotine devedeset“ godina predstavlja razdoblje kušnje za Židove od njihova izbavljenja sve dok nisu napunili čašu vremena svoje kušnje kamenovanjem Stjepana. „Četiri stotine devedeset“ godina također je povezano s prokletstvom „sedam vremena“ u Levitskom zakoniku dvadeset i šest. Postoje samo dva mjesta u Bibliji koja govore o tome da zemlja uživa svoje subote. Prvo se nalazi u Levitskom zakoniku dvadeset i šest.

Iar dacă, pentru toate acestea, nu Mă veți asculta, ci veți umbla împotriva Mea, atunci și Eu voi umbla împotriva voastră cu mânie și Eu, da, Eu vă voi pedepsi de șapte ori pentru păcatele voastre. Veți mânca carnea fiilor voștri și veți mânca și carnea fiicelor voastre. Vă voi nimici înălțimile, vă voi doborî chipurile și voi arunca trupurile voastre moarte peste trupurile moarte ale idolilor voștri, și sufletul Meu vă va urî. Voi pustii cetățile voastre și voi aduce locașurile voastre sfinte la pustiire și nu voi mirosi mireasma plăcută a jertfelor voastre. Voi pustii țara; și vrăjmașii voștri care vor locui în ea vor rămâne uimiți de ea. Vă voi risipi printre neamuri și voi scoate sabia după voi; țara voastră va fi pustiită și cetățile voastre vor fi pustii. Atunci țara se va bucura de sabatele ei, câtă vreme va zăcea pustie, iar voi veți fi în țara vrăjmașilor voștri; atunci țara se va odihni și se va bucura de sabatele ei. Câtă vreme va zăcea pustie, se va odihni, pentru că nu se odihnișe în sabatele voastre când locuiați în ea. Leviticul 26:27–35.

Pedepsele celor „șapte vremi”, la care se face referire de patru ori în capitolul douăzeci și șase, arată că, atunci când poporul lui Dumnezeu este împrăștiat, țara își va „avea sabatele ei”. Daniel și cei trei vrednici fuseseră împrăștiți în țara vrăjmașului, în împlinirea blestemului lui Moise, iar acea împrăștiere de șaptezeci de ani a fost o lecție simbolică prin obiect a împrăștierii celor două mii cinci sute douăzeci de ani. A fost o lecție profetică prin obiect, asemănătoare cu cei trei ani și jumătate de secetă din timpul lui Ilie, în vremea persecuției Izabelei. Acei trei ani și jumătate reprezentau trei ani și jumătate profetici, care echivalau cu o mie două sute șaiszeci de ani de stăpânire papală, din anul 538 până în 1798. Cei șaptezeci de ani erau un simbol al „celor șapte vremi”, așa cum cei trei ani și jumătate erau un simbol al pustiei de o mie două sute șaiszeci de ani.

Cei șaptezeci de ani ai captivității lui Daniel, identificați de Ieremia, reprezentau „patru sute nouăzeci” de ani.

Și Domnul Dumnezeu părinților lor le-a trimis prin solii Săi, sculându-Se dis-de-diminează și trimițându-i, fiindcă avea milă de poporul Său și de locuința Sa. Dar ei și-au bătut joc de solii lui Dumnezeu, au disprețuit cuvintele Lui și au batjocorit pe prorocii Lui, până când mânia Domnului s-a ridicat împotriva poporului Său, până ce n-a mai fost leac. De aceea a adus împotriva lor pe împăratul haldeilor, care i-a ucis cu sabia pe tinerii lor în casa sfântului lor locaș și n-a avut milă nici de tânăr, nici de fecioară, nici de bătrân, nici de cel gârbovit de vârstă: pe toți i-a dat în mâna lui. Și toate vasele Casei lui Dumnezeu, mari și mici, și vistieriile Casei Domnului, și vistieriile împăratului și ale căpeteniilor lui, pe toate acestea le-a dus la Babilon. Au ars Casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidul Ierusalimului, au ars toate palatele lui cu foc și au nimicit toate lucrurile lui de preț. Iar pe cei ce scăpaseră de sabie i-a dus robi în Babilon, unde au fost slujitori ai lui și ai fiilor lui până la domnia împărăției Persiei, ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până când țara și-a ținut sabatele; în tot timpul cât a rămas pustiită s-a odihnit, ca să se împlinescă șaptezeci de ani. În anul întâi al lui Cyrus, împăratul Persiei, ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cyrus, împăratul Persiei, care a pus să se vestească în toată împărăția lui și a pus și în scris, zicând: „Așa vorbește Cyrus, împăratul Persiei: «Domnul Dumnezeu cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine dintre voi este din tot poporul Lui? Domnul Dumnezeu lui să fie cu el, și să se suie!»” 2 Cronici 36:15–23.

Les deux seules références, dans la Bible, au pays jouissant de ses sabbats se trouvent en relation avec la dispersion du peuple de Dieu et les soixante-dix années de captivité, lesquelles représentaient une période de temps qui permettrait au pays de jouir de ses sabbats. Cela équivalait au nombre de sabbats dont les Juifs avaient privé le pays en ne lui permettant pas de jouir du repos. Le repos du pays pendant soixante-dix ans représentait le total des années durant lesquelles la rébellion contre le commandement d'accorder au pays son repos s'était accomplie. Un calcul simple montre que, durant « quatre cent quatre-vingt-dix » années de rébellion, il y aurait eu au total soixante-dix années pendant lesquelles le pays n'avait pas observé le repos.

Patru sute nouăzeci de ani au fost tăiați din cei două mii trei sute de ani, ca perioadă de probă pentru iudei, iar acești „patru sute nouăzeci” de ani au o legătură directă cu împrăștierea celor „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

„Chazon“ viziunea călcării în picioare și „mareh“ viziunea arătării de la sfârșitul a două mii trei sute de ani sunt distincte una de cealaltă, dar au o legătură directă. Ca și în cazul lui Daniel, poporul lui Dumnezeu trebuie să împartă drept cele două viziuni, recunoscând totodată legătura lor reciprocă. Cei șaptezeci de ani de captivitate, care au condus la cele trei decrete ce le-au îngăduit iudeilor să se întoarcă și să reconstruiască Ierusalimul, au reprezentat „patru sute nouăzeci” de ani de răzvrătire a iudeilor împotriva legământului de a îngădui țării să se odihnească.

Când al treilea decret a identificat ocazia lor de a se întoarce și de a reclădi, li s-au acordat „patru sute nouăzeci” de ani de timp de probă, fiind încercați prin aceeași perioadă de timp în care

neascultarea lor duse la distrugerea Ierusalimului și la împrăștierea lor. La sfârșitul celei de-a doua perioade de „patru sute nouăzeci de ani”, neascultarea lor avea să aducă din nou distrugerea Ierusalimului și împrăștierea lor printre neamuri.

Împrăștierea robiei de șaptezeci de ani a fost precedată de „patru sute nouăzeci” de ani de răzvrătire, iar acea robie de șaptezeci de ani a fost urmată apoi de alți „patru sute nouăzeci de ani” de răzvrătire continuă.

Prima perioadă de „patru sute nouăzeci” de ani, care a adus cei șaptezeci de ani de odihnă ai țării, ajunsese la încheiere odată cu distrugerea Ierusalimului. La sfârșitul celor „patru sute nouăzeci” de ani care au fost tăiați din cei două mii trei sute de ani, Ierusalimul a fost din nou distrus, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Cei șaptezeci de ani ai robiei lui Israelul literal în Babilonul literal au fost un simbol al împrăștierii de „șapte vremi”, iar Sora White arată că cei șaptezeci de ani ai robiei lui Israelul literal în Babilonul literal au fost un tip al celor o mie două sute șaiszeci de ani ai robiei lui Israelul spiritual în Babilonul spiritual.

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ s-a aflat cu adevărat în captivitate în timpul acestei lungi perioade de persecuție neîncetată, tot așa cum fiii lui Israel au fost ținuți captivi în Babilon în timpul exilului.” *Profeți și regi*, 714.

Cei o mie două sute șaiszeci de ani, din anul 538 până în 1798, au fost un tip al „șapte vremi”. La sfârșitul celor șaptezeci de ani, iudeii s-au întors ca să restaureze și să reconstruiască Ierusalimul. Întoarcerea lor, în timpul celor trei decrete, a marcat începutul (457 î.Hr.) al celor două mii trei sute de ani ai viziunii „mareh”, care a condus la apariția lui Hristos în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844. Cele trei decrete au marcat începutul perioadei profetice, și au fost necesare toate cele trei decrete pentru începerea perioadei profetice, deși ei au început să se întoarcă și să reconstruiască odată cu primul decret al lui Cyrus.

„În capitolul al șaptelea din Ezra se găsește decretul. Versetele 12-26. În forma sa cea mai deplină, el a fost emis de Artaxerxe, împăratul Persiei, în anul 457 î.Hr. Dar în Ezra 6:14 se spune că casa Domnului de la Ierusalim a fost zidită „după porunca [„decretul”, margine] lui Cyrus, și a lui Darius, și a lui Artaxerxe, împăratul Persiei”. Acești trei împărați, prin inițierea, reconfirmarea și desăvârșirea decretului, l-au adus la perfecțiunea cerută de profeție pentru a marca începutul celor 2300 de ani. Luând anul 457 î.Hr., timpul când decretul a fost desăvârșit, ca dată a poruncii, s-a văzut că fiecare specificație a profeției privitoare la cele șaptezeci de săptămâni fusese împlinită.” *Tragedia veacurilor*, 326.

Din 1798 până în 1844, cei trei îngeri din Apocalipsa au intrat în istoria profetică și, așa cum cele trei decrete au marcat începutul profeției celor două mii trei sute de ani, tot astfel acei trei îngeri au marcat încheierea profeției. Perioada profetică s-a încheiat odată cu venirea celui de-al treilea înger, după cum începuse odată cu venirea celui de-al treilea decret, căci Isus identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul unui lucru.

Evreii au început să se întorcă sub primul decret, iar în istoria celui de-al doilea decret au terminat templul. Al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, iar înainte de acea dată milleritii terminaseră templul spiritual pe care ieșiseră din Babilonul spiritual ca să-l reconstruiască. Acesta trebuia să fie desăvârșit, căci la 22 octombrie 1844 solul legământului avea să vină deodată la templul Său. Templul acela era poporul millerit care a intrat în legământ la 22 octombrie 1844 și pe care Petru îl identifică drept un templu.

Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. 1 Petru 2:5.

Templul millerit a fost zidit din 1798 până în 1844, adică patruzeci și șase de ani, sau, în sens profetic, trei zile, căci Hristos a arătat că sunt necesare trei zile pentru a ridica un templu.

र यहूदियों का फसह नकित था, और यीशु यरूशलेम को गए। और उन्होंने मन्दिर में बैल, भेड़ें और कबूतर बेचनेवालों को, और रुपया बदलनेवालों को बैठे हुए पाया। तब उन्होंने रस्सियों का एक कोड़ा बनाकर उन सब को, और भेड़ों और बैलों को भी, मन्दिर से बाहर निकाल दिया; और सर्राफों के सक्के बखिर दिए, और मेजें उलट दीं। और कबूतर बेचनेवालों से कहा, इन्हें यहाँ से ले जाओ; मेरे पति के घर को व्यापार का घर न बनाओ। तब उसके चेलों को स्मरण आया कि लिखा है, “तेरे घर की धुन ने मुझे खा लिया है।” इस पर यहूदियों ने उससे कहा, तू जो ये काम करता है, हमें कौन-सा चन्हिह दिखाता है? यीशु ने उत्तर देकर उनसे कहा, इस मन्दिर को ढा दो, और मैं तीन दिन में इसे खड़ा कर दूँगा। तब यहूदियों ने कहा, इस मन्दिर के बनने में छियालीस वर्ष लगे हैं, और क्या तू इसे तीन दिन में खड़ा कर देगा? परन्तु वह अपने शरीर के मन्दिर के वषिय में कह रहा था। यूहन्ना 2:13-21।

Sora White afirmă că, atunci când Solul legământului a venit deodată la templul Său, așa cum este prezentat în cartea lui Maleahi, această profeție s-a împlinit atunci când Hristos a curățit templul, după cum tocmai s-a arătat în pasajul din Ioan.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus Și-a vestit misiunea de a curăți inima de întinăciunea păcatului,—de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele, care corup sufletul. «Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine», zice Domnul oștirilor. «Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui? Și cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.» Maleahi 3:1-3.” Hristos, Lumina lumii, 161.

Templul din Ioan, capitolul doi, a fost zidit în patruzeci și șase de ani, iar Isus a spus că va ridica templul dărâmat în trei zile. De la 1798 până la 1844 sunt patruzeci și șase de ani, iar aceasta identifică sosirea celor trei îngeri (zile) din Apocalipsa paisprezece, care fuseseră prefigurați prin cele trei decrete care au dat început profeției celor două mii trei sute de ani. Cei patruzeci și șase de ani reprezintă perioada în care Hristos a ridicat templul millerit, căci înainte de acel timp sanctuarul spiritual și Israelul spiritual fuseseră călcate în picioare de Babilonul spiritual.

Atunci când Hristos a curățit templul la Paște, la începutul lucrării Sale, El împlinea profeția despre Solul legământului care vine deodată la templul Său, așa cum este prezentată în Maleahi. La 22

octombrie 1844, Hristos a venit deodată la templul Său, și Îi trebuiseră patruzeci și șase de ani ca să-Și ridice templul distrus.

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este înfățișată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prezisă de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este reprezentat, de asemenea, prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” Tragedia veacurilor, 426.

Prima indignare s-a încheiat în 1798, iar sfârșitul ultimei indignări a fost în 1844. Începutul perioadei de patruzeci și șase de ani, în care Hristos a ridicat templul millerit, a ilustrat sfârșitul, căci atât începutul, cât și sfârșitul au fost marcate de încheierea indignării lui Dumnezeu împotriva poporului Său, deoarece Isus identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul lui.

Vom continua studiul nostru asupra învățăturii date de Gabriel lui Daniel în articolul următor.

„Cartea Apocalipsei trebuie să fie deschisă înaintea poporului. Mulți au fost învățați că ea este o carte pecetluită, dar ea este pecetluită numai pentru aceia care resping adevărul și lumina. Adevărurile pe care le cuprinde trebuie să fie vestite, pentru ca oamenii să aibă ocazia de a se pregăti pentru evenimentele care sunt atât de curând pe punctul de a avea loc. Solia celui de-al Treilea Înger trebuie să fie prezentată ca singura speranță pentru mântuirea unei lumi care piere.

„Pericolele zilelor de pe urmă sunt asupra noastră, iar în lucrarea noastră trebuie să-i avertizăm pe oameni cu privire la primejdia în care se află. Să nu fie lăsate neatrinse scenele solemne pe care profeția le-a descoperit și care urmează curând să aibă loc. Noi suntem mesagerii lui Dumnezeu și nu avem timp de pierdut. Cei care ar vrea să fie împreună-lucrători cu Domnul nostru Isus Hristos vor arăta un interes profund față de adevărurile cuprinse în această carte. Cu pana și cu glasul se vor strădui să facă lămurite lucrurile minunate pe care Hristos a venit din cer să le descopere.” Signs of the Times, 4 iulie 1906.